

Nåd vare med er och frid från Gud, vår Far, och Herren Jesus Kristus!

Bön: O Jesus, dig förbarma i denna väntans tid. Bered av nåd mig arma att möta dig med frid. Kom du att hos mig bo och lär mig evigt lova dig, Gud, för denna gåva i barnslig, tacksam tro. Amen.

GT-texten Jes 40:9–11

9 Sion, du glädjens budbärrinna, stig upp på ett högt berg. Jerusalem, du glädjens budbärrinna, höj din röst med kraft. Höj den utan fruktan, säg till Juda städer: "Se, er Gud!"

10 Ja, Herren GUD kommer med makt, hans arm visar sin makt. Se, han har med sig sin lön, hans segerbyte går framför honom. 11 Han vallar sin hjord som en herde, han samlar lammen i sina armar och bär dem i sin famn. Sakta för han moderfåren fram.

Herre, helga oss i sanningen. Ditt ord är sanning. Amen.

Den här söndagens gamla tema är *Herren är nära*. I folkkyrkans nya handbok har temat förskjutits närmare jul och Maria har blivit huvudperson: Herrens födelse är nära. Det gamla temat anknyter ännu tydligt till advent: Herrens ankomst.

Vi ska utifrån vår Jesajatext ta fram tre aspekter av temat. Den första är:

Herren är nära – därför ska Sion och Jerusalem ropa: Se er Gud!

9 Sion, du glädjens budbärrinna, stig upp på ett högt berg. Jerusalem, du glädjens budbärrinna, höj din röst med kraft. Höj den utan fruktan, säg till Juda städer: "Se, er Gud!"

Vem är Sion, som kallas glädjens budbärrinna? Också staden Jerusalem kallas glädjens budbärrinna. Sion var från början en höjd i Jerusalem, som kung David intog och den började då kallas Davids stad (2 Sam 5:7), men har efter hand har Sion fått representera hela staden Jerusalem.

I Ps 102:14, 16–17 står det:

Du ska gripa in och förbarma dig över Sion, det är dags att du visar det nåd. ... Folken ska vörda Herrens namn och jordens alla kungar din härlighet, när Herren bygger upp Sion och visar sig i sin härlighet.

Sion, Jerusalem, är centrum för förkunnelsen av evangelium. Att Sion ska komma till härlighet förknippas med Messias, Davids Son. Det ser vi framför allt i Sakarjas profetia som vi brukar läsa på första söndagen i advent, om kungen som kommer ödmjuk, ridande på en åsna, och hur Sions dotter ska jubla över honom. När han, Messias, vandrar sin väg till korset för att lida och dö för världens synder, då kommer Sion till ära. Därefter ska budskapet gå ut i världen, med början från Jerusalem.

I 2 Kung 19:31 återges en profetia av Jesaja när han säger:

Från Jerusalem ska en rest gå ut, de räddade från Sions berg.

På pingstdagen gick profetian i uppfyllelse. På alla språk predikades om hur Jesus från Nasaret, Davids Son, Messias, hade uppstått och fullbordat allt det som profeterna hade talat. Sedan skulle Jesu missionsbefallning verkställas (Apg 1:8):

Men när den helige Ande kommer över er, ska ni få kraft och bli mina vittnen i Jerusalem, i hela Judeen och Samarien och ända till jordens yttersta gräns.

Härefter bär den kristna kyrkan namnet Sion. Från början var det Jesu lärjungar, som alla var judar och alltså israeliter efter köttet, men det dröjde inte länge innan man kallade också hedningar med i denna kyrka, som i Antiokia började kallas kristna. Med aposteln Paulus ord i Rom 11 har folk från alla folkslag och språk fått bli inympade i det äkta olivträdet, Israel, eller Sion. Evangeliet utgick från Jerusalem, inte bara till Juda städer, utan till hela världen.

Tack vare apostlarnas mission och deras efterföljares trogna verksamhet har evangeliet nått också oss längst uppe i norr. Också vi har fått del av gemenskapen med Sion. Nu är det vår tur att ropa ut: *Se, er Gud!* Säg till de stressade och ångestfyllda människorna runt omkring dig: *Se, er Gud!* Se inte på pryglar och dekorationer, tro inte att de levande ljusen är den befrielse som ni önskar, utan se på Jesus! *Go,*

tell it on the mountains, som en känd negro spiritual uppmanar oss. Lyssna inte på dem som förbereder sig att fira en jul utan julens barn. Bered dig att ta emot Gud själv när han kommer. Herren är nära.

Herren är nära – han kommer med makt, fast som ett barn

Ja, Herren GUD kommer med makt, hans arm visar sin makt. Se, han har med sig sin lön, hans segerbyte går framför honom.

Vi har många exempel från GT hur Gud visade sin makt. Det största exemplet är förstås själva skapelsen, men då fanns ingen människa med som kunde berätta om det som ögonvittne. Vi har bara Skriftens vittnesbörd, men det vittnesbördet står fast, även om otronen föraktar det och försöker hävda att det är naturen själv som har skapat. Sedan visade Gud också sin makt i syndafloden, då han utrotade allt liv utom åtta människor och utvalda djur. Efter det finns många exempel på Herrens storhet: uttåget ur Egypten, övergången av Röda havet, Jerikos murar som föll ner. Allt det här prisas i Psaltaren som Guds mäktiga under. Vi kunde också nämna Elias altare på Karmel, den underbara räddningen från assyrierna som svar på kung Hiskias bön och de underbara räddningar som Daniels bok berättar om. Herren är historiens Gud.

Och så kommer då denne mäktige Gud till vår värld som ett barn, som växer upp i nåd och sanning och gör mäktiga ting. I NT har vi fantastiska berättelser om Jesu under: då han gör vatten till vin, botar sjuka, driver ut onda andar, mättar tusentals män med fem bröd och två fiskar, när han går på vattnet. Och slutligen hans segerrika uppståndelse. Allt det här går emot det sunda förnuftet och låter sig inte bevisas med vetenskapliga metoder. Men vi har Skriftens vittnesbörd om det, förmedlat genom män som själva var vittnen.

Och nu står vi inför det stora undret när det här förverkligas, när Gud låter sig födas som ett litet barn. Han som äger hela jorden, som har skapat allt, han som råder över universum, han blir nu ett litet barn som är helt beroende av sin mor. Men är det verkligen ett exempel på makt?

Jo, det är det. Det är kraften som fullkomnas i svaghet. Det är ett exempel på hur Gud uppenbarar sig i sin motsats, som Luther beskriver i sin bok *Om den trålbundna viljan* (s 75):

När Gud gör levande, gör han det genom att döda. När han rättfärdiggör, gör han det genom att förklara skyldig. När han för oss till himmelen, leder han till helvetets djup.

Nu lämnar Guds Son sin höga position som Faderns högra hand. Han har redan tidigare visat sig som en människa vid särskilda tillfällen. Han visade sig för Abraham inför straffdomen över Sodom (1 Mos 18). Han stod framför Josua som befälhavaren över Herrens här när han skulle börja sitt uppdrag att föra folket in i Kanaan efter Mose (Jos 5:13f). Han kom till Gideon i en svår tid och kallas Herrens ängel (Dom 6). Och han var med de tre männen i den brinnande ugnen (Dan 3).

Men nu kommer världens kung och Herre som barnet Jesus för att utföra det uppdrag som han var bestämd att utföra redan från syndafallets dag. Han var kvinnans säd som de heliga i GT trodde på och såg fram emot. Men han kommer inte uppenbart som mäktig Gud, fast Jesaja kallar honom så, utan uppenbarar sin makt i dess motsats. Han kommer i ringhet, svag och ödmjuk. Så ska han göra oss som tror på honom till kungar som ska regera med honom i hans nåderike genom det Ord som han anförtrott oss att predika.

När han kommer har han med sig sin lön. Liknande ord står i Upp 22:12: *Jag har min lön med mig för att ge åt var och en efter hans gärningar*. Jesus har makt att utföra det uppdrag som han kom för: att frälsa det syndiga människosläktet från deras synder. Djävulen kunde inte hindra honom genom att fresta honom till synd. Han kunde inte triumfera när Jesus hängde på korset. Också där visade han sin makt, mitt i det som för världen var svaghet och skam. Hans lön och segerbyte är den frukt som hans verksamhet åstadkom: frälsning och evig salighet åt alla dem som tror på honom.

Herren är nära – han samlar sina lamm

Han vallar sin hjord som en herde, han samlar lammen i sina armar och bär dem i sin famn. Sakta för han moderfåren fram.

En av de bilder som GT:s profeter målade för Jesus är herden. Särskilt tydligt utsägs av Hesekiel att Herren ska ta sig an sitt folk som förskingrats av falska profeter och ledare, och Jesus anknyter starkt till den profetian i Joh 10. Hes 34:11–16:

Så säger Herren Gud: Jag ska själv söka upp mina får och ta mig an dem. 12 Liksom en herde tar sig an sin hjord när han är bland sina får som varit skingrade, så ska också jag ta mig an mina får och rädda dem från alla de orter dit de skingrades en mulen och mörk dag. 13 Jag ska föra dem ut från folken och samla ihop dem från länderna och låta dem komma till sitt eget land och föra dem i bet på Israels berg, vid bäckarna och där man i övrigt kan bo i landet. 14 På goda betesmarker ska jag föra dem i bet, på Israels höga berg ska de få sina betesmarker. Där ska de vila sig på goda betesmarker, och de ska ha rikligt med bete på Israels berg. 15 Jag ska själv föra mina får i bet och låta dem vila sig, säger Herren Gud. 16 De förlorade ska jag söka upp, de som gått vilse ska jag föra tillbaka, de sårade ska jag förbinda, och de svaga ska jag stärka. Men de feta och de starka ska jag förgöra. Jag ska ta hand om dem med rättvisa.

Hesekiel utför sin profetiska gärning som landsflyktig i Babylonien. Där talar han strängt till sina landsmän, men förkunnar också dom över hednafolk. Han visar hur det straff som drabbat Israel är helt rättvist, för de har övergett Herren, sin herde, och de som har blivit ledare har svikit och skingrat sin hjord med sina synder. Men nu ska han ta sig an dem och föra dem tillbaka till sitt land.

Men var det så att Guds folk efter återkomsten var lydigt och tjänade honom som de hade lovat på Sinai berg när de tog emot lagen? Nej, de var samma syndare, lika hårdnackade och oomskurna i sina hjärtan som förut. Det måste bli en annan återkomst. Det talar profeterna också om: de behövde nya hjärtan. Och det är det som händer när Jesus kommer. Då ska han återupprätta sitt folk och ge dem ett nytt hjärta, som Hesekiel också skriver om (Hes 36:25–27):

25 Jag ska stänka rent vatten på er så att ni blir rena. Jag ska rena er från all er orenhet

och från alla era avgudar. 26 Jag ska ge er ett nytt hjärta och låta en ny ande komma in i er. Jag ska ta bort stenhjärtat ur er kropp och ge er ett hjärta av kött. 27 Jag ska låta min Ande komma in i er och göra så att ni vandrar efter mina stadgar och håller mina lagar och följer dem.

Det här är den nyfödelse som äger rum när Den Helige Ande omvänder och skapar ett nytt hjärta genom dopet och tron. Då tar sig Herden an sina får och ger dem verklig vila. Han söker upp de förlorade fåren, inte bara dem som hör till det gammaltestamentliga folket Israel, utan också syndare från hednafolken, från hela världen, och ger dem rätt att komma med i hans fårahjord.

Och så ska alla dessa människor, som Uppenbarelseboken beskriver det – från alla stammar och språk och länder och folk – på den yttersta dagen stå inför honom som får i hans hjord och kallas för att ta i besittning det rike som är tillrett åt dem från världens begynnelse.

Nu är Herren nära. Han är här i sitt Ord och i sina sakrament för att samla lammen i sina armar och bära dem i sin famn. Han har en stor kärlek och omsorg om sin flock. Han tar också hand om moderfåren, ledarna för församlingen, som följer honom och går före hjorden. Det är ett bevis för profetians äkthet att vi har Jesus med oss här i dag. För utan hans makt och trofasthet skulle vi vara förödda av djävulen, men när vi har honom med oss ska ingenting skilja oss från hans kärlek.

Därför: Herren är nära! Sök dig nära honom där han finns, och ta vara på alla tillfällen att vara med honom. Och ta också hand om de svaga lammen som så lätt frestas att gå på egna vägar, varna, förmana och trösta! Våra barn och våra ungdomar är de som framför allt behöver vara nära Herren. För dem till den gode Herden som har makt att bära och leda dem rätt.

Bön: Lovad vare du Gud, och välsignad i evighet, som med ditt ord tröstar, lär, förmanar och varnar oss. Låt din Helige Ande stadfästa Ordet i våra hjärtan, så att vi inte blir glömska hörare, utan dagligen växer till i tro, hopp, kärlek och tålmod intill änden, och blir saliga genom Jesus Kristus, vår Herre. Amen.